

Fregatten Eurenis resa till Sydamerika

C G7 C
 Är arton - hund-ra och fämti-o- ni, Den
 F em7 D7 G-7 C
 tion-de augu-sti utmönstrade vi Med sven- ska fre-
 F G C am
 gatten Eu-re- ni, som då Till staden Marselle var
 dm G7 C
 färdig att gå.

1. År artonhundrafämtioni,
Den tionde augusti utmönstrade vi
Med svenska fregatten Eurenis, som då
Till staden Marselle var färdig att gå.
2. Riggen, han sattes, provianten togs in,
Uti några dagar vi vänta' på vind;
När vinden, han kom, se, då var han god,
Nu ilar Eurenis och det med friskt mod.
3. Med denna last vi då gingo åstad,
Ty hvar och en av oss som fågeln var glad.
När vi hade seglat i dagarna tre,
På Köpenhamnsreddan vi då ankrade.
4. Kursen, han sattes åt Kanalen så rätt,
Ty natten var ljuser och vädret var nått.
I Spanska sjön kom vi, där vågen gick hög,
Men skeppet som fågeln igenom den flög.
5. Gibraltar passeras med gynnande vind.
Men vid Spanska kusten då blås han som hin.
Men vågen vi plöjde och gick den emot,
Och det med beständig stormvindar stod.
6. Ett häftigt stormväder upprestes med hast,
Så klyfverbom vår uti två stycken brast.
På stycken af dem vi dock fingo fatt,
Fast det var oss svårt i den kolsvarta natt.
7. Åskan, hon dundrar, och blixten går klar,
Och kolsvarta molnen, som öfver oss far,
De visar oss väl, att öfver oss bor
Ett väsen, hvars vishet och styrka är stor.
8. Landtmannen, som sitter på landet i ro
I sorgfria hemmet, han kan inte tro -
För alla de faror och stora besvär,
Vi sjömän på brusande böljorna bär.
9. Men detta oakadt tro inte, att han
Sin lott vill utbyta mot någon landtman;
Ty först och främst älskar han böljorna blå
Och därefter den flickan, han älskar att få.
10. Hösten tillstundar, och natten blef kall.
Helt tidigt en morgon vårt ankare fall
Vid staden Marselle, och folk var vi nog,
Förtöjning på kajen vi genast då tog.
11. Vår träl last utlossas, och barlast tas in,
Uti några dagar vi vänta på vind.
Ut vi då gingo med lotsen ombord
Och segel vi satte, en man tar sitt ror.
12. Tillbaka vi gingo åt Gibraltar igen,
Och kursen blef satt åt oceanen hän.
När vi hade seglat i månader två,
Brasiliens länder i sikte vi få.
13. Till staden Bahia vi då kommo fram,
Där är en så stor och så utmärkter hamn,
Allhelgonaviken så är hennes namn
Och svarta gallionen hon tar i sin famn.
14. Fruktråden, de blommor, och ängen står grön,
Och sommaren var där i sin fågning så skön,
Af alla de frukter, där voro, min sann,
Och däraf, vi köpte, hvarendaste man.
15. En gäst, som hos oss ej så välkommen var,
Oss börja' besöka båd' nätter och dar,
En smittosam sjukdom, som sopar så jämnt,
Att inte en endaste man kund' bli glömd.
16. Men svårt var för oss, att vi miste två man,
Som fingo sin graf i Brasiliens land,
Förut en jungman, vår konstapel också
Föräldrar och syskon ej mer skåda få.
17. Vårt befäl vi berömmar i högaste grad,
Att inte det bättre går ut ifrån vår stad,
Ty doktor vi fingo och skötsel så god,
Att vi fingo krafter och vi fingo mod.
18. Nu är vi hemkomna, fast resan var lång,
Nu är vi förnöjda, med flickor på fång.
Kom gossar och sjungen med toner och klang,
Ty flickorna lyssna att höra vår sång!